

str. Kdo obědval s Abrahamem? 2

Obsah

Návrat Krále	2
Kdo obědval s Abrahamem?	2
Pár poznámek, postřehů a svědectví k Večeři Páně	5
Proč jsme pověřili bratry k vysluhování Večeře Páně?	8
30 let ve službě Gnadauského svazu	11
Vymodlený Boží zázrak	13

BŠP ve zkratce	14
Těšínské kantáty	16
Co mi často přichází na mysl!	17
Hrajte jeho Jménu!	18
Festiál chórův	19
Aktuality ze světa	20
Prosbá o poskytnutí dobových dokumentů	21
Adventní setkání pracovníků	22
Aktuality z KS	22
Kalendář akcí 2015	23

Návrat Krále

Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblečme se ve zbroj světla. Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním. (Ř 13, 11 – 14)

Už Vás to také pohltilo? Advent je v plném proudu, všude je vánoční výzdoba, v obchodech hrají koledy, začíná se péct cukroví, doma se uklízí, kupují se dárky atd. Vánoce jsou za dveřmi a je třeba se důkladně připravit. Víte přece, co znamená tento čas... Opravdu to víme? Uvědomujeme si, o co tady jde, co je v sázce? ...už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. Doba je kritická, čas se pomalu naplňuje. Nejde přitom o dárky nebo cukroví, ale o naši spásu, náš věčný život. Král už je za dveřmi. Co bychom měli dělat? Jak se připravit? Jak využít čas adventu, čas příprav na návrat Krále? Apoštol Pavel nám dává recept.

Pavel nás vybízí, abychom byli na příchod našeho Krále náležitě ustrojeni. Je nutné něco svléknout a něco jiného zase obléknout. Tento obraz se v Pavlových listech vyskytuje docela často (např. Ef 4, 22 – 24; Ko 3, 9 – 12). Máme odložit skutky tmy, hýření, opilství, nemravnost, bezuzdnost, svár a závist. Zkuste tento seznam porovnat

s tím, k čemu nás nejen o Vánocích vybízí reklama (hýření, hodování, opilství, nemravnost, závist aj.). Na tom je krásně vidět, že volání „světa“ a volání Boží je naprosto protichůdné. Proto, pokud se chceme opravdu Bohu líbit, je nutné svléknout oblečení, které nám nabízí vládce tohoto světa. Nemám nic proti dobrému jídlu nebo dárkům, ale uspokojování našich tělesných tužeb by nemělo být v popředí našeho zájmu. Na to je doba příliš vážná.

Místo uspokojování tělesných žádostí bychom měli obléknout Krista. Co to znamená? Učinit z Pána Ježíše neoddělitelnou součást sebe sama, zcela se s ním ztotožnit. Jedná se o nepřetržitý celoživotní proces posvěcování, proces přeměny naší přirozenosti skrze působení Ducha svatého do podoby Krista. Když se na nás lidé podívají, měli by vidět Pána Ježíše. Vidí na nás lidé Krista?

Jak vypadá náš advent, naše příprava na návrat Krále? Usilujeme každý den o posvěcený život? Svlékáme neustále svou hříšnou přirozenost a oblékáme Krista? V jakém oděvu bychom svého Krále přivítali, kdyby přišel dnes? Kéž bychom se připravám na druhý příchod Pána Ježíše věnovali každý den stejně pečlivě jako o adventu přípravám na Vánoce.

Martin Tomala

Kdo obědval s Abrahamem?

Vánoční reflexe ke stejnojmenné knize
Ashera Intratera

Kdo je Anděl Hospodinův?

Před časem se mi dostala do rukou

kniha jednoho izraelského autora, Ashera Intratera, který je ředitelem organizace *Revive Israel Ministries* (Služby obnovy Izraele), jejímž cílem je duchovní probuzení v Izraeli. Intrater je zakladatelem sboru *Ahavat Jeshua* (Ježíšova láska) v Jeruzalémě a je také autorem mnoha knih a publikací. Spolu se svou ženou a čtyřmi dětmi bydlí na okraji západní části Jeruzaléma.

Asher Intrater patří mezi mesiánské Židy, kteří věří, že Ježíš (hebrejsky Ješua) byl tím očekávaným židovským Mesiášem. Toto své přesvědčení vyjadřuje v knize *Kdo obědval s Abrahamem?*, která byla přeložena do polštiny a vydána nakladatelstvím Koinonia v roce 2012 (titul polského překladu *Kto jadł obiad z Abrahamem?*).

Intrater vyznává, že vyrůstal v liberální židovské rodině. Studium psychologie, filozofie ani různé zkušenosti a duchovní experimenty nebyly schopny uspokojit jeho touhu najít duchovní pravdu. Jediné, co doposud odmítal, byla osoba Ježíše. Jelikož chtěl však být ve svém procesu hledání důsledný, rozhodl se přečíst alespoň jednou evangelia. Když to udělal poprvé, byl překvapen životem a odkazem Ježíše. Když evangelia přečetl podruhé, uvědomil si, jak hluboce židovské jsou tyto knihy, a posléze odevzdal svůj život Ježíši a, jak vyznává, „stal se jeho následovníkem“.

Ve své knize *Kdo obědval s Abrahamem?* Asher odkrývá tajemství kolem osoby Anděla Páně (Anděla Hospodinova), která se ve Starém zákoně opakovaně objevuje a zjevuje. Asher vyjadřuje své přesvědčení o spojitosti mezi Starým a Novým zákonem a ukazuje na skutečnost, že tímto pojítkem je právě osoba Anděla Hospodinova. Na mnoha místech ukazuje, že Ježíš (Me-

siáš) se zjevuje ještě před svým vtělením, jak nám to ukazuje Nový zákon, jako Anděl Hospodinův ve Starém zákoně.

Anděl Páně a patriarchové

V první části knihy čteme o tom, jak se Boží posel, který se zjevuje v lidské osobě jako Bůh-člověk, představuje starozákonním patriarchům. Pro Žida je zásadní přesvědčení, které také potvrzuje i Nový zákon, že Boha není možné vidět (srovnej J 1,8; J 6,46; 1 J 4,12 aj.). Jak tedy máme rozumět slovům, že Hospodin (Bůh) se ukázal Abrahamovi – viz Gn 12,7; 17,1; 18,1 a další? Jediným vysvětlením je, že Abraham se již tehdy setkává se zvláštní osobou, která představuje Boha (Jahve) v podobě člověka. O takovém setkání čteme v 18. kapitole Genesis, když k němu přišli na návštěvu tři muži. Jeden z nich bych Jahve (Hospodin) v tělesné podobě, zbývající dva pak andělé. Abraham jim prokázal velkou pohostinnost a snědl s nimi společný pokrm. Ve 22. verši čteme, že dva muži (srovnej s Gn 19,1) se odtud ubírali k Sodomě, zatímco Abraham zůstal stát před Hospodinem. Tato třetí osoba – Hospodin vedla dále rozhovor s Abrahamem o osudu, který čeká Sodomu. Třetí osoba – Hospodin pak po skončení rozmluvy s Abrahamem odešla (nevíme kam), zatímco do Sodomy přišli pouze dva poslové.

Kdo byl tedy onou tajemnou osobou, člověkem a současně Hospodinem, kterou Abraham uctívá tím, že se před ní sklání (Gn 18,2)? Pokud Písmu věříme, musíme přiznat, že se zde Hospodin (Jahve) zjevuje v lidské podobě. Tou osobou nemohl být nikdo jiný, než Mesiáš Ježíš před svým vtělením. Současně je to velmi silný důkaz pro božství Pána Ježíše.

Pán Ježíš ve slovech zapsaných v 8. kapitole Janova evangelia potvrzuje, že osobou, která navštívila Abrahama, byl sám on, Mesiáš: „*Váš otec Abraham zadržal, že spatří můj den; spatřil jej a zardoval se. Židé mu řekli: Ještě ti není padesát a viděl jsi Abrahama? Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem.“*“ (J 8,56-58). Pro Židy tento výrok byl šokující, protože jim řekl, že žil ještě předtím, než se narodil Abraham. Také jim sdělil, že jej Abraham uviděl tehdy, když jej on, Ježíš navštívil. Není divu, že Židé jej chtěli v tom okamžiku ukamenovat. Boha tedy nikdo nikdy neviděl, ale jednorozený Bůh, který je v náruči Otcově (tj. Pán Ježíš), nám jej dal poznat (viz J 1, 18), píše v závěru první kapitoly Asher Intrater.

Další zjevení Ježíše ve Starém zákoně

V dalších kapitolách se dočteme o tom, kdo se zjevoval Jákobovi a s kým Jákob zápasil u potoka v Peniel tak, že mu vykloubil kyčelní kloub. Intrater nás dále zasvěcuje do zjevení, která měl Mojžíš, počínaje od Hospodinova posla v plápolajícím ohni uprostřed trnitého keře. Analýza hebrejského textu ukazuje, že Anděl (posel) Hospodinův a Jahve byl spojeni v jedné osobě. Jinými slovy tento Anděl v plápolajícím keři byl nositelem jména Jahve a byl od něj neoddelitelný.

Dále se Asher Intrater zabývá otázkou, kdy napsal Desatero Božích příkázání na hoře Sinaj a jako to souvisí, se skutečností, že Pán Ježíš psal prstem po zemi, když k němu přivedli ženu přistiženou při činu cizoložství.

Také Jozue se setkává s mužem, který se mu představuje jako velitel Hospodinova zástupu. Jozue před ním

padá na tvář, klání se mu a odevzdává mu božskou čest.

Zvláštní část knihy je věnována pro-rockým zjevením ve Starém zákoně. Autor knihy opět ukazuje, že ten, kdo sedí na trůnu, je Bůh a člověk v jedné osobě. Zejména Ezechielovo zjevení dovede Intrater impozantně vysvětlit v duchu židovské tradice. Starozákonní zjevení pak konfrontuje a srovnává s novozákonními texty.

Co znamená jméno Ježíš?

Velmi zajímavé je Intraterovo vysvětlení významu jména Ješua (Ježíš) a jeho souvislosti se jménem Jahve, které uvádí ve čtvrtém dodatku své knihy. Intrater především konstatuje skutečnost, že vyhlášení jména Hospodinova (JHVH – Jahve) mělo v době Starého zákona a proroků obrovskou moc a autoritu. V současné době nemáme jistotu, jak toto jméno správně vyslovovat, a proto také Židé mají zakázáno jméno Jahve vyslovovat. Toto však není náhoda, ale skutečnost s hlubokým duchovním významem. Jméno Jahve je totiž obsaženo ve jméně Ježíš. Hebrejské jméno Ješua (Ježíš) je zkrácenou formou slov „Jahve Jošija“ – „Hospodin zachraňuje“ (nebo Hospodin je spása). Jinými slovy jméno Jahve je obsaženo ve jméně Ježíš. Když tedy vyslovujeme jméno Ježíš (Ješua), vyslovujeme jméno Jahve. Jak čteme ve Skutcích 4,12 – je to jediné jméno, ve kterém lidé mohou být spaseni. A tudíž neexistuje žádné jiné jméno, které obsahuje skutečnou moc, moc Jahve.

Co dodat závěrem? Kniha *Kdo obědval s Abrahamem?*, je čtení, které nám znovu otevírá oči na velikost osoby Pána Ježíše, který se sice narodil před více než 2000 lety v tělesné podobě,

ale existoval již od věků a představoval se i starozákonním svatým. Proto i v této předvánoční době, kdy si připomínáme příběh o malém děťátku zrozeném v nuzných podmínkách a položeném v jesličkách na slámě, bychom měli mít před očima osobu, která se identifikuje s mocným starozákonním Hospodinem – Jahve a přináší světu spasení.

Štěpán Rucki

Pár poznámek, postřehů a svědectví k Večeři Páně

„Proč by měla být Večeře Páně pilířem mého křesťanského života? Modlitba ano, společenství samozřejmě, Bible taktéž, ale potřebu Večeře Páně nějak nevnímám.“

Toto jsou slova jednoho dorostence (asi 15 let) poté, co jsem měl přednášku o čtyřech základních atributech (pilířích) křesťanského života dle Knihy skutků 2,42 (Učedníci „*vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.*“). Proč by měla být tato svátost důležitá natolik, že se křesťan bez ní neobejde? Zkusím odpovédět. Upřímná otázka vyžaduje upřímnou odpověď.

Co se děje, když se účastním zpovědi s následnou Večeří Páně? A děje se vůbec něco? Není to jen součást naší křesťanské, chcete-li luterské tradice? Není řeč o této části bohoslužeb tak nějak mimo dnešní realitu? Doba Husova a Lutherova, kdy spor o Večeři Páně vrcholil, je pryč. Je tak dalece za námi, že občas stojím v úžasu nad bez-

starostností, s kterou k této věci (svátosti!) přistupujeme. V kontrastu s onou určitou nevyhraněností a bezstarostností je tady katolická teologie, která své období Večeře Páně (byť úplně jinak pochopenou a uchopenou) – eucharistii, věnuje velkou pozornost.

Měl jsem možnost mnohé načíst, promyslet a zažít. Kdysi Hus, Viklef, Luther a další. A dnes? Nejružnější přístupy k teorii a praxi, ala raději dovolím si vyslovit osobní svědectví.

Poté, co jsem byl poprvé před pěti léty pozván na setkání bratří místního Křesťanského společenství v našem sboru, byl jsem nadšen. Ani ne tak všudypřítomnou pracovní atmosférou, ani ne tak diskusemi anebo pravidelnými přednáškami, ale právě hloubkou vysluhování Večeře Páně. Setkání s touto svátostí má u nás ustálenou formu. Modlitba na začátku, pak slovo, znovu modlitba každého z bratří s osobním vyznáním své hříšnosti a pak vlastní přijímání Těla a Krve Pána Ježíše s děkovnou modlitbou všech nakonec. Takže asi nic zvláštního. Víte, co mne pokaždé zaskočí a co mne asi nikdy nepřestane fascinovat? To, že dvacet chlapů, o kterých by se dalo říct, že jsou pracovití a úspěšní ve svých zaměstnáních a povoláních, kteří mají většinou krásné rodiny a kteří jsou horliví ve své sborové službě, všichni s pokorou

vyznávají svoji hříšnost a absolutní závislost na Bohu, na Ježíši.

Zmíním-li se někomu z mých třeba římskokatolických známých, že se muži u nás ve sboru modlí, nevěří mi. Působím, jako mimozemšťan. Říkají: „U nás se obvykle modlí ženy, chlapi jsou „silní a nezávislí“. Ti Boha nepotřebují. Chlapi se u nás nemodlí.“

Ten krásný pocit, který vyplývá z toho, že jsme a chceme být na Bohu závislí, mne provází v podstatě při každé účasti na Večeři Páně.

„Viklefovský blud“

A co když vysluhuje někdo, kdo nemá život v pořádku? Kdo žije v hříchu? V jednom semestru Biblické školy pracovníků jsme se dostali k rozdílu v pojetí Večeře Páně u Luthera a Viklefa a jeho následovníků. Reformátoři luterského křídla zastávali názor, že i když by se stalo (co by se stávat nemělo), že někdo nehodný vysluhuje Večeři Páně, ta je přesto platná. Nebude na škodu, když si připomeneme osmý článek Augsburského vyznání: *„Co je církev? Ačkoli církev je vlastně shromáždění svatých a vpravdě věřících, přesto – poněvadž v tomto životě se přimísilo mnoho pokryteckých a zlých lidí – se smí svátosti používat, i když je vysluhují zlí, podle slova Kristova: Na stolici Mojžíšově posadili se zákonníci a farizeové (Mt.23,2). Svátosti a Slovo působí, i když je vysluhují zlí, poněvadž je zřídil a přikázal Kristus.“* Podmínění platnosti této svátosti duchovními a osobními kvalitami vysluhujícího naše reformace označila za blud. A my mu občas říkáme „viklefovský“ podle teologa, který tento názor zastával. (Zcela prakticky: Kdybychom byli limitováni kvalitami vysluhujícího, dalo by se takto zpětně zpochybnit jakoukoliv službu slovy: „Ten

pastor, diakon, ... nebyl nic moc a tak jeho službu svátostmi neuznávám a zopakuji.“)

„Viklefovský blud“ naruby?

Pro mne z toho vyplývá ještě jeden poznatek: I kdyby se mnou přistupoval k této svátosti někdo nesprávným způsobem (v hříchu), moje přijímání, pokud já přistupuji správně, je přesto platné a je pro mne požehnáním.

„Viklefovským bludem naruby“ by bylo, kdybych se já ohlížel na duchovní kvality lidí, kteří jdou se mnou k přijímání této svátosti. I kdyby hned poté mělo dojít k hříchu (třeba sporu anebo hádce), svátost, kterou upřímně přijímám, nedojde újmy. Velice nepřesně ale názorně: Svátost je tady od toho, abychom ji my lidé nemohli pokazit. Svátosti naší církve jsou sdělením do duchovního světa nezávisle na našich výkonech. Pokud je přijímáme vírou, pak bez ohledu na naši hříšnost (před i po), fungují.

Příklad

Dovolím si jednu drobnou zato pravdivou ilustraci: V jedné církvi v jednom sboru několik let jeho dva pastoři žili v neodpuštění. Nezájem, nulová komunikace, pomluvy a snad i nenávisť. Ale Večeři Páně, kterou oni vysluhovali, by snad nikoho nenapadlo zpochybnit. Ano oprávněně by se zpochybnit dalo jejich službu, dalo by se dokonce z důvodu neodpuštění zpochybnit i jejich spasení, ale ne svátosti! Tím, že někdo nesprávně používá dobrou věc, se tato nestává automaticky zlou.

„Zneužití neruší podstatu.“

Tato stará sentence platí v tomto případě dvojnásob. To, že svátost vysluhuje člověk „nehodný“, člověk v hříchu,

svátost se tím neruší. A to, že k ní přistupují hříšní lidé, kteří bojují se svým hříchem (třeba neúspěšně), rovněž nemění její platnost.

Co očekáváme od Večeře Páně?

Očekáváme vůbec něco? Uzdravení, Boží svrchované jednání, osvobození...? Ano mám za to, že to jsou legitimní očekávání. Ale zdá se, že mnohdy nic zásadního nečekáme. Škoda. Zdá se, že se někdy tato svátost stala pouze součástí naší luterské kultury.

Bílé anebo červené?

Ze stříbrného kalicha anebo z umělohmotných kalíšků?

Obyčejný anebo nekvašený chléb, oplatky anebo židovské macesy?

V momentu, kdy jedna ze sestřiček ve sboru zjistila, že bude místo obvyklého červeného vína bílé, pohoršlivě se od-táhla. „To přeci nelze! U nás bylo vždy červené! Krev není bílá ale červená!“ Dovolím si říct, že tyto vnější věci vůbec nejsou podstatné. (zajímavě o této věci hovoří Dr. M. Luther ve svém spisku O přijímání svátosti pod obojí způsobou a jiných novotách). Co je podstatné? Boží slovo a víra. Když reformátor ostře vystupoval proti mešní praxi své doby, šlo mu kromě jiného o to, že lidé nerozuměli tomu, co se mluví z důvodu latinsky vedeného rituálu. A celá tato záležitost nebyla k poslouchání s pochopením, ale byla aranžována jako záležitost k vidění a věc emocí. Pochopil jsem to, když jsem se dostal na výstavu kněžských ornátů pozdního středověku a baroka v Kutné hoře. Neskutečně honosné, drahé a esteticky krásné ornáty. A ta výtvarná krása jakoby se zvlášť soustředila na zdobené zádech ... Pochopil jsem. Počítalo se s tím, že věřící budou vnímat vzdálenou a neskutečně

tajemnou krásu. Tajemství které se od-bývá sice před jejich očima, ale kterého se nejsou schopni účastnit. (A pochopil jsem také, co míní Luther, když mše své doby častuje přívlastkem: „pokoutní“. Neveřejná. Taková, která neumožňuje opravdové sdílení Slova a víry). Pro reformaci platilo: tam kde není Slovo, není ani opravdová víra. Reformace nás postavila do centra Božího jednání.

Toužíme?

Ježíš při ustanovení Večeře Páně vyznal učedníkům: „Toužil jsem jíst tohoto beránka s vámi... „

Ježíš toužil po společenství s učed-níky a vyvrcholením tohoto posledního společného večera byla sederova hostina, kterou Kristus naplnil novým obsahem. Toužíme po stolování s Ježí-šem?

Toužíš?

Na studentské skupince v Brně, kte-rou tvoří většinou členové naší církve, jsme udělali malou anketu se dvěma otázkami:

Toužíš po Večeři Páně?

Co ti dává tato svátost?

Respondentů nebylo mnoho, ale vět-šinou odpovědí na první otázku bylo ne-kompromisně krásné: „Ano. Toužím.“

Místo závěru

jedno vyznání z této ankety nakonec: Večeře Páně... „jeden ze skutečně reál-ných a intenzivních momentů na bo-hoslužbách. Moment, kdy v tom všem shonu, úspěších, zklamáních, problé-mech atd. se zastavím a vrátím se k tomu základu, můžu vnímat, že Kris-tus za mne zemřel a nic jiného není podstatné.“

Zbyšek Kaleta

Proč jsme pověřili bratry k vysluhování Večeře Páně?

Dne 4. listopadu t. r. proběhla příprava vybraných bratří k vyslání k vysluhování Večeře Páně a o měsíc později, dne 1. 12. 2014 opět na středisku Karmel ve Smilovicích, byli tito bratři pověřeni k této službě. V přehledu uvádíme zdůvodnění tohoto kroku.

A. Biblické důvody vyslání bratří k vysluhování Večeře Páně:

1) K rozněcování víry, lásky a naděje potřebujeme časté přijímání Večeře Páně a k tomu je třeba pohotové služebníky církve. První sbor vysluhoval večeři Páně často, viz Sk 2,42 a nn.: *Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.*

2) Luterské církve, se kterými naše církve spolupracuje, uznávají ordinaci a tím i společenství stolu Páně se zjevnými vzbouřenci proti Božím ustanovením. Písmo svaté nás před takovým spолčováním důrazně varuje, např. v 1 K 10,14-22: *A proto, moji milovaní, utíkejte před modlářstvím. Mluvím k vám jako k rozumným lidem; posud'te sami, co říkám: Není kalich požehnání, za nějž děkujeme, účastí na krvi Kristově? A není chléb, který lámeme, účastí na těle Kristově? Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu. Pohled'te na Izraelský lid: Nepojuje ty, kteří jedí oběti, společenství oltáře? Co tím chci říci? Že pokrm obětovaný modlám něco znamená? Nebo že modla něco znamená? Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démo-*

nům, a ne Bohu. Nechci, abyste vešli ve společenství s démony. Nemůžete pít kalich Páně i kalich démonů. Nemůžete mít účast na stolu Páně i na stolu démonů. Chceme snad popudit Pána k žárlivosti? Jsme snad silnější než on?

3) Křesťanské společenství se nechce oddělovat od Slezské církve evangelické a. v., ale současně nesouhlasí s partnerstvím s církvemi, které uznávají ordinaci homosexuálů – Ju 22-25: *S těmi, kdo pochybují, mějte slitování; zachraňte je z hořícího ohně. Mějte slitování i nad jinými, ale s obezřetností, ať se vám oškliví i jejich plášť, poskvrněný hříchem. Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky. Amen.*

B. Důvody vyslání bratří a základní předpoklady pravého vysluhování Večeře Páně podle **reformačního učení**:

O řádu církve se učí, že v církvi nikdo nemá veřejně učit nebo vysluhovat svátosti, pokud k tomu nebyl řádně povolán. (Kniha svornosti (KS), Augsburgská konfese – XIV. O řádu církve, s. 56.)

Jestliže (biskupové) ale učí nebo ustanovují něco proti evangeliu, mají církve Boží příkaz odepřít jim poslušnost. Pilně se pak varujte falešných proroků (Mt 7,15). Byť i anděl z nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď (Ga 1,8). (KS, Augsburgská konfese – XXVIII. O církevní moci, s. 74.)

Ale pravá je jen ta církev, kterou pro-vází Duch svatý. Vlci a bezbožní učitelé, byť v církvi třeba i zuřili a bouřili, nejsou Boží království. (KS, Apologie Augsburgského vyznání – K článkům VII. a VIII. O církvi., s. 159.)

Naši odpůrci horlivě zastávají práva kněžského stavu a uzavírají svou řeč tím, že všechno, co jsme pověděli proti svobodám a výsadám duchovního stavu, je marné a zbytečné. To je však z jejich strany jenom osočování. ... Do- volují, aby ke kněžství přistupoval kdo- koli bez rozdílu, ukládají nesnesitelná břemena, jako by měli radost, když někdo podléhá, a mnohem přísněji do- hlížejí, aby se dodržovala jejich ustanovení, než aby se zachovávalo Boží evangelium. Nejdůležitější a nejtěžší otázky, o nichž se lidé chtějí co nejmíc poučit, aby získali jistotu ve víře i v učení, nechávají stranou, na žádosti a potřeby lidu nedbají, ačkoli musí vidět, v jakých pochybnostech se zmitá, a místo toho podněcují proti nám a vy- hlašují boj za naši záhubu. (KS, Apolo- gie Augsburgského vyznání – K článku XXVIII. O církevní moci, s. 264.)

Grůza mne obchází, když pomyslím, že jednoho dne pošle Pán sbor andělů proti Německu, aby nás zničil a vyhladil jako Sodomu a Gomoru, jestliže si s ná- pravným sněmem pouze zahráváme, vedouce o něm jen marné řeči... Cho- váme se, jako by naše výmysly a kejkle měly být Pánu Bohu odměnou za to, že pošlapáváme jeho svatá přikázání. Naše hříchy nás však tíží a vzdalují od milosti Boží; a poněvadž se nechceme ze svých hříchů kát, ale ještě se sna- žíme kdekterou ohavnost hájit, Bůh k nám ani nemůže být milostivý. (KS, Šmalkaldské články, Předmluva Dr. Martina Luthera, s. 281-282.)

Kdyby biskupové chtěli být pravými biskupy a ujímat se církve i evangelia, rádi bychom je nechali, ať nás a naše kazatele vysvěcují a potvrzují. Ne z nez- bytí, ale kvůli lásce a jednotě; jen by museli zanechat všelijakých kejklů a gest nekřesťanské okázalosti a ho-

nosnosti.... Jenže kvůli takovým panáč- kům církev přece nemůže zůstat bez duchovních služebníků, a také bez nich nezůstane.

A proto, jak nás učí příklady Otců i starověké církve, je naší povinností, abychom sami vybírali a ustanovovali osoby, které jsou k takovému úřadu způsobilé. A v tom nám nemohou za- bránit a ani podle jejich vlastního práva nám to nemohou zakázat. Neboť podle jejich zákonů ti, kdo byli ustanoveni a vysvěceni, byť třeba z rozhodnutí ka- cířů, jsou považováni za vysvěcené a vy- svěcenými zůstávají. (KS, Šmalkaldské články, X. O povolání a posvěcení k du- chovnímu úřadu, s. 304.)

Nepřiznáváme jim, že by oni byli cír- kví. Však jí také nejsou; nač tedy po- slouchat, co nám pod jménem církve přikazují či zakazují. Neboť i sedmileté dítě ví, chvála Bohu, kdo opravdu je cír- kví: že jsou jí svatí věřící a ovečky, které slyší hlas svého pastýře. Děti se přece modlí: Věřím v svatou církev obecnou. A její svatost nespočívá v komžích, ton- zurách, albách, a jiných obřadnostech, které si usmysleli sami, bez Božího slova, ale spočívá v Božím slovu a v pravé víře. (KS, Šmalkaldské články, XII. O církvi. O povolání a posvěcení k duchovnímu úřadu, s. 305.)

Jestliže se tedy z řádně dosazených biskupů stávají nepřátelé evangelia, či se zdráhají svůj úřad vykonávat a udí- lení ordinací vhodným kandidátům za- stavují, církvím zůstává jejich vlastní právo.

Neboť kdekoliv se nachází církev, tam trvá i právo na pořádanou službu evangeliem. Proto je nezbytné, aby si církev podržela právo povolávat, volit a ordinovat duchovní správce.

Toto právo je darem, určeným právě církvi, takže jí ho nemůže odejmout

žádná lidská moc, jak dokládá i Pavel Efezským (4,8.11n)... (KS, Pojednání o papežské moci a prvenství, s. 326.)

Z toho všeho jasně vysvítá, že církví zůstává právo volit i ordinovat duchovní. Jestliže se tedy biskupové stávají kacíři nebo nehodlají ordinace řádně udílet, božské právo církvím velí, aby si pastory a duchovní služebníky zřizovali sami, prostřednictvím svých farářů. Roztržku a nesvornost pak omlouvá bezbožná nešlechetnost a tyranie biskupů. Neboť Pavel rozkazuje, abychom se k biskupům vyučujícím a obhajujícím bohaprázdňé učení i obřady měli jako ke klatým. (KS, Pojednání o papežské moci a prvenství, s. 327.)

Nyní je jisté, že nepřijímání pod obojí způsobou, zákaz dotýkat se svátosti rukou, sloužit v nezasvěceném oděvu, v obyčejném domě a v prosté nádobě, to jsou ryze lidské přídatky a učení, neboť ani Kristus, ani apoštolové či jejich následovníci po dlouhý čas to ani neustanovili ani nedrželi, nýbrž spíše opak toho, jak jasně dokládají evangelisté. Proto je také jisté, že je to marná bohoslužba, když se tohle učí a zachovává jako nutné příkázání.

Každý křesťan by měl vědět, že na zemi není nic svatějšího než Boží slovo, neboť i svátost je ustavena, požehnána a posvěcena Božím slovem; také my všichni jsme skrze ně duchovně zrozeni a zasvěceni jako křesťané. A tak křesťan to slovo, které všechno posvěcuje a je vyšší než svátost (nakolik ji lze brát rukama), přesto uchopuje ústy, ušima, srdcem, ano celým životem. Proč by se neměl také takto dotýkat dveří, že by tím byly posvěceny? Nebo se snad nemá dotýkat ani sám sebe – neboť by tím byl taky posvěcený jako svátost... Křesťanský člověk je svatý na těle i na duši, ať je to laik nebo kněz, muž nebo

žena. Kdo říká něco jiného, ten hanobí svatý křest, Kristovu krev a milost Ducha svatého. Křesťan, to je velká a podivuhodná věc, a Bohu na něm záleží víc než na svátosti, neboť křesťan není stvořený kvůli svátosti, nýbrž svátost je ustavena kvůli křesťanovi. A tihle zaslepenci chtějí začínat diskuse o tom, zda se křesťan vůbec může svátosti dotýkat, dokonce z toho chtějí dělat kacířství. Pryč s takovými zabeđenými a zaslepenými pohany, kteří nemají ani ponětí, co to znamená být křesťan.

... v kázání necht se náležitě uplatňuje slovo o svátosti: to je mé tělo, které se za vás vydává; to je má krev, která se za vás prolévá atd. A každý křesťan necht je přijme do srdce a obzvlášť je má před očima a naplňuje, když přijímá svátost nebo naslouchá mši. Neboť tato slova jsou tisíckrát důležitější než způsoby svátosti; a bez těchto slov není svátost svátostí, nýbrž výsměchem Bohu.

(LUTHER, Martin. „O přijímání svátostí pod obojí způsobou a jiných novotách.“ In: Kdybych měl nekonečně světů... Z něm. přel. a uspořádali Hana Volná a Ondřej Macků. Praha, Lutherova společnost, 2008, s. 89-116. ISBN 978-80-903632-6-7.)

C. Závěr

Setrvávání v partnerství s „církvemi“, které schvalují ordinaci homosexuálů a zneuznávají Boží model rodiny, odpovídá jak Písmu svatému, tak reformačnímu učení. Církev potřebuje se poddávat mnohem více působení Božího slova a moci Ducha svatého než vlivu těch, kteří Boží milost považují lacinou. Pán Ježíš řekl: *Nemůžete sloužit Bohu i majetku.* (Mt 6,24)

Za předstíranou křesťanskou láskou se snadno může skrývat obava z odlou-

čení od společenství zesvětlých církví a následného osamění, nebo nezvládatelná touha po uznání, či dokonce úplatnost, o které sice nejsme přesvědčeni, ale máme strach pomyslet, že by za přílišnou ochotou relativizovat dosavadní učení církve o rodině mohla přicházet v úvahu. Písmo nás varuje jak před Jidášovým polibkem (Mt 26,47-50), tak před Bileámovým učením a jednáním (Ju 8-13; Zj 2,14). První je zneužitím důvěrného společenství a druhé je zneužitím prorocké služby.

Dary vzbouřenců proti Božím ustanovením se rychle rozkutálejí, kdežto společenství církve s Duchem svatým obohacuje jeho dary, přináší trvalé ovoce a činí církev misijně činnou a bdělou na vytoužený a slavný příchod jejího ženicha – Ježíše Krista.

A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života. Zj 22,17.

Vzhledem k dané nouzi a Božímu zámeru se máme modlit o vyslání do služby věrných, neúplatných, Pánu Bohu poslušných dělníků.

Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň! (Mt 9,37-38).

Evangelista pokračuje a podává, že Pán Ježíš ty, kterým přikázal se modlit o dělníky Boží žně, hned nato vysílá do své služby. I my chceme být poslušní této Boží výzvě.

Stanislav Piętak

30 let ve službě Gnadauského svazu

*(Rozhovor s emeritním tajemníkem
Gnadauského svazu Theo Schneiderem)*

Dne 1.12.2014 se účastnil setkání bratří na středisku Karmel ve Smilovických emeritní tajemník Gnadauského svazu, bratr Theo Schneider ze Spolkové republiky Německo. U této příležitosti jsme mu položili několik otázek.

Pokud vím, jste od září v důchodu a ukončil jste práci jako generální tajemník Gnadauského svazu. Jak dlouho jste pracoval v této pozici? Jak jste byl povolán k této službě?

Je to skutečně něco neobvyklého, ale plnil jsem tento úkol 30 let. Byl jsem povolán tehdejšími výborem svazu a během další cesty bylo toto povolání stále znova potvrzováno. Při pohledu zpět pouze žasnu nad Boží věrností. A také vzpomínám na mnoho bratří a sester, se kterými jsem mohl jít společnou cestou. Děkuji Bohu za tuto bohatou historii.

Jak jste osobně uvěřil v Ježíše Krista? Hrál o přitom roli také hnutí Společenství?

Ano, moji rodiče patřili k hnutí Společenství (misijní hnutí uvnitř Evangelické

církve v Německu, obdobně jako Křesťanské společenství ve SCEAV – poznámka překladatele). Byli těmi prvními, kteří mi ukázali cestu k víře. Později měla pro mne velký význam skupina mládeže. S vděčností vzpomínám na vedoucího mládeže, který byl pro mne velkým požehnáním. Nejdříve jsem pracoval v bance. Avšak potom jsem učinil krok k teologickému vzdělání a ke službě zvěstování evangelia na plný úvazek.

Jak se Gnadauský svaz změnil v průběhu této doby a jak se změnil vztahy mezi církví a Společenstvím?

Ta základní úloha se nezměnila: Gnadauský svaz je zastřešující organizace všech Společenství v jednotlivých zemských církvích v Německu a v Rakousku. Dále k němu patří misijní organizace a diakonie, které přináležejí k hnutí Společenství. K úkolům zastřešující organizace patří také zastupování vůči Evangelické církvi v Německu (EKD), která spojuje jednotlivé regionální zemské církve. Vztahy k EKD a zemským církvím jsou z jedné strany dobré a nekomplikované, z druhé strany, co se týká obsahové a duchovně-teologické stránky, jsou stále znovu problémy, konflikty a výměny názorů. Dříve bylo obtížné vůbec vést dialog. Dnes je to lepší, ale stále existují kontroverze.

Které hlavní cíle vidíte před hnutím Společenství v Německu? Na co je třeba se soustředit?

Od počátku našeho hnutí nás doprovázejí dva pojmy – péče o společenství a evangelizace. Tyto důrazy musí být určující i v budoucnosti. Samozřejmě měníme se ve vnější podobě, např. při formě našich setkání, výběru písní, využití nových médií apod. Avšak základ

musí zůstat stejný – společenství pod Božím slovem a s ním, výzva k víře, povzbuzení k následování, služba svědectví skrze slovo a čin. S těmito důrazy pracujeme jako svobodné hnutí v našich zemských církvích.

Jakým výzvám čelí v dnešní době hnutí Společenství v Německu? Jak je možné je překonat?

Zde mohou pouze heslovitě jmenovat: Výzvou je předání víry následující generaci. Tvorba mostů k mladým lidem je veliký úkol. Výzvou je zesvětštění a společnost blahobytu: Lidé nepotřebují Boha. A bez Boha je dovoleno vše! Výzvou je také bezbřehý individualismus. Tyto všeobecné trendy se nevyhýbají ani hnutí Společenství. Recept na tyto dnešní výzvy nemáme, ale spoléháme na to, že evangelium o Ježíši Kristu má moc i v dnešní době.

Jak vnímáte osobně otázku zehnaní homosexuálů v některých zemských církvích? Jaký postoj zaujímá Společenství k této choulostivé otázce? Jak vidíte partnerství s církvemi, které akceptují zehnaní homosexuálních svazků? Pro nás je to skutečný problém.

Pro nás rovněž! V uplynulém roce jsme se intenzivně zabývali touto oblastí. Naše stanovisko je jasné: Na základě výroků Písma svatého nemůžeme najít žádné souhlasné stanovisko s praktikovanou homosexualitou. Protože svědectví Bible je jednoznačné! Proto považujeme zavedení zehnaní respektive oddavky lidí stejného pohlaví v některých našich zemských církvích za osudové scestí. Naše stanovisko jsme opakovaně předávali vedením církví v písemné i ústní podobě. Toto budeme činit i nadále, i když budeme považováni za strůjce nepokoju.

Jak vidíte možnosti spolupráce mezi Křesťanským společenstvím ve Slezsku a Společenstvím v Německu? Ve kterých oblastech je možno více konat společně? Ve kterých oblastech je možná výměna?

Možná je spolupráce příliš velké slovo. Ale hodně mi záleží na tom, abychom o sobě navzájem věděli a znali se. Protože na základě dějinného vývoje a po obsahové stránce jsme „příbuzní“. Proto jsou důležitá osobní setkání. Samozřejmě existují problémy z důvodu vzdálenosti a rozdílných jazyků! Ale chci usilovat o to, aby docházelo k setkáním, např. v oblasti práce s mládeží. Ale také společné rozvažování nad biblicko-teologickými tématy by mohlo být pro nás obohacujícím.

Ptal se a přeložil Štěpán Rucki

Vymodlený Boží zázrak

... A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vyvedl je z tísně: utišil tu bouři, ztichlo vlnobití.

*Zaradovali se, když se uklidnilo, on pak je dovedl do přístavu, jak si přáli...
Žalm 107, 23-32*

27. 1. 2013 jsme měli křest naší druhé dcery Viktorie. Poprosili jsme rodiče z Českého Těšína, aby oslava mohla být u nich, poněvadž náš byt byl malý. Po oslavě jsme chtěli ještě pár dnů zůstat, dát vše do pořádku, a také jsme měli mít manželskou skupinku v Těšíně.

V pondělí večer mi nebylo moc dobře, a tak jsem šla spát s kbelíkem, manžel jel domů, a maminka byla na telefonu

v druhém pokoji pro případ potřeby. A tím moje paměť končí...

Teď už jen dle vyprávění: určitě jsem v noci dvakrát kojila, Vikinka byla krásně uložena. A v šest hodin ráno jsem zatelefonovala mamince, o čemž také nevím... Od té doby se již se mnou nikdo nedomluvil. Byla přivolána Rychlá záchranná služba. V nemocnici v Třinci na Sosně zjistili masivní krvácení do mozku a byla jsem převezena vrtulníkem do Fakultní nemocnice v Ostravě. Po konzultaci celého operačního týmu jsem byla ještě tentýž den operována. V umělém spánku jsem byla 14 dní, nikdo nevěděl, co se mnou bude. Lékaři nechtěli dát žádnou naději – kritický stav, uvidí se...

Od první chvíle, od první zprávy o mé nemoci začal usilovný modlitební zápas – doma, ve sboru v Oldřichovicích, ale i ve sborech v širokém okolí, i na Slovensku a v Polsku. To vše vím z vyprávění a zpočátku jsem to ani nemohla pochopit ... proč?

Po 14 dnech umělého spánku a řízeného dýchání mě začali probouzet. Byla jsem ochrnutá na pravé straně, nemohla jsem mluvit ani jíst. První, koho jsem po čase poznala, byl manžel Libor, ale obrázky našich dětí mi neříkaly nic. Postupně se mi obnovovala paměť, začala usilovná rehabilitace, logopedie, druhá operace, ale hlavně stále tu byl modlitební boj – to také vím jen z vyprávění.

Ve FN v Ostravě jsem byla tři měsíce. Lékaři zprvu nevěřili, že by tento stav byl k životu, ale jak se pomalu obnovovaly mé pohybové funkce, byly záblesky v paměti, a začala se pomalu, i když ze začátku velmi špatně vracet i řeč, svítla naděje – a lékaři začali mluvit o zázraku, a to všichni, s nimiž jsem přišla do styku.

Moje cesta do nového života už trvá téměř dva roky. Začátek byl velmi těžký ve všem a se vším. Těžké to měli také moji nejbližší. Pomáhali všichni – manžel, oba rodiče, sestra Jola s rodinou, ale i další příbuzní a přátelé.

Po návratu z nemocnice začala intenzivní rehabilitace v Rehacentru v Jimramově na Vysočině, kde jsem mohla přijíždět i s dětmi a doprovod mi dělali moji rodiče. Jednou šest týdnů, pak pět týdnů, tři týdny a v poslední době každý měsíc týden až dva. Současně probíhala i logopedie.

K dnešnímu dni ještě není dobrá pravá ruka, řeč a nejsem schopna ještě sama se postarat o všechno.

Když se zastavím v Ostravě na JIP pozdravit, tak mi říkají, že jsem jejich chodící reklama, ale já chci říct, že jsem hlavně vymodlený Boží zázrak.

Prožívám obrovskou radost, že žiji, že jsem, že mohu být s manželem, svými dětmi, i se všemi vámi, kteří jste se za mne modlili. A moc prosím, modlete se nadále, protože moje cesta ještě není u konce.

Eva Biedrawová

BŠP ve zkratce

Podobně jako v minulých letech, ani nyní BŠP nechce opustit jeden ze svých pilířů, na kterých dlouhodobě stojí, to jest biblickou exegezi. V následujícím roce si budeme připomínat stoleté výročí narození Vladislava Santaria. Mnohé aktivity se budou upínat právě k této události. Zcela určitě a zcela oprávněně se budou mnohé jeho činy komentovat, postoje hodnotit a slova rozebírat. Jeho

vlastní „dítě“, Biblické školení pracovníků, chce i v tomto být důsledné. Nikdy nechce upustit od stále nového a přesto konzervativního výkladu Písma. Možná by bylo možné pozvat lidi, kteří mají jiný, neotřelý a třeba liberální pohled na Bibli. Tyto přednášející z principu nezveme, neoslovujeme. Byť by nám i měli co říct. Pokud chceme být věrní Bibli a našemu dědictví, musíme jít cestou, na kterou jsme se vydali s pastorem Santariem.

V tomto semestru jsme se pustili do knihy Jób. Tato kniha vůbec není jednoduchá ani jednovrstevná. Jak ukázalo hned první setkání, její výklad může být a opravdu i je členitý. Exegeze knihy Jób se při určité intelektuální poctivosti vzpírá jednoduchým rádobý biblickým klišé. Nedává nám totiž příliš jednoduché odpovědi. Dalo by se říct, že nám dává při osobním čtení občas (když si necháme čas na promyšlení přečteného) více otázek než odpovědí.

Třeba:

Opravdu byl Jób absolutně bezúhonný?

Kde se vzal a kdo vlastně byl ten čtvrtý? Elíhu?

Jak to dopadlo s Jóbovou manželkou?

Co anebo kdo je behemot a livjatan? Co si počít s názorem, že jsou to dinosaury?

Jak rozumět popisům přírody v knize Job? Obraz, básnický text anebo přírodovědecký dokument?

A pak už naše osobní úvahy:

Kdo si nikdy neposteskl podobně jako Jób, když byl zoufalý?

A co „Jóbové“ našich dnů: lidé kteří měli mnoho dobrého a najednou v krátkém čase o vše přišli. Slávu, zdraví, bohatství, čest.

Většinu času určeného exegezi biblického textu věnujeme různým aspektům Jóbova života. A jak naznačila první se-

tkání, toto studium vyvolává otázky, na které stojí za to hledat odpovědi. Pokud se chcete vydat na společnou cestu s námi a s Jóbem, srdečně zveme. Nabízíme dvě možnosti, jak mít užitek z exegeze knihy Jób (a z dalších přednášek BŠP): osobní účast na přednáškách a následných diskuzích anebo záznam těchto přednášek (samozřejmě bez následných diskuzí) na internetových stránkách KS-SCh.

Zbyšek Kaleta

Pro ty, kteří na přednáškách nemohli být osobně, nabízíme alespoň stručná shrnutí některých přednášek, které zazněly na posledních setkáních BŠP:

Jób a bohatství

(Bohdan Taska, 25.10.2014)

Jób byl nejen zbožný, ale také velmi bohatý a těšil se veliké vážnosti. Měl však k majetku správný postoj. Své bohatství i společenské postavení považoval za Boží dar, za svěřené hodnoty, a používal je k prospěchu bližních. Satan se snažil prokázat, že zdrojem Jóbovy zbožnosti je jeho bohatství, pokud jej Bůh o vše připraví, zmizí i Jóbova zbožnost. Jóbův postoj však ukazuje, že jeho zbožnost nebyla pouhým kalkulem závišejícím na Božím požehnání. Jób sice nerozuměl tomu, co ho potkalo, ale své pochybnosti řešil přímo s Bohem. (mt)

Křesťan a peníze, desátky a dávání

(Štěpán Ruckí, 25.10.2014)

V oblasti vztahu křesťana k majetku a penězům jsou důležité správné priority, princip životní spokojenosti, věrnost ve spravování svěřených hodnot (správcovství), osobní odpovědnost a dávání podle křesťanských principů. Ho-

madění majetku může dávat člověku falešný pocit jistoty. Před tlakem okolí a reklam nás může ochránit princip životní spokojenosti, který je v Novém zákoně deklarován jako příkaz. Ve Starém zákoně existoval princip desátků, který byl závazný pro starozákonní věřící. Křesťanské dávání by se mělo řídit novozákonními principy, jako pravidelnost, proporcionalita, štědrost, obětavost a dobrovolnost. (sr)

Jób a nemoc

(Boleslav Taska, 8.11.2014)

Křesťanství a cesta za Kristem je cestou kříže, a ne prosperity. Jsme ochotni následovat Krista, i když nebudeme zdraví nebo se nám nebude dařit? Jsme ochotni si zvolit utrpení jako životní program? K čemu upínáme svou naději? Ke spokojenému životu na tomto světě, nebo ke vzkříšení a věčnosti v Boží přítomnosti?

Nemoci a utrpení v našem životě mají mnoho příčin (prvotní hřích, život v hříchu, psychosomatické příčiny, satanův útok atd.). Utrpení někdy nemusí mít konkrétní příčinu (Jób 2,3), ale nikdy není bez smyslu. Může se jednat o zkoušku, zastavení a impuls ke změně, může sloužit k Boží oslavě nebo nás má přitáhnout k Bohu. V našich slabostech se může projevit Boží síla. (mt)

Luther a manželství. Co o něm učil a jak prožíval své vlastní.

(Jerzy Sojka, 8.11.2014)

Přednáška hosta z Varšavy přinesla zajímavé informace o tom, co Luther o manželství učil – a učit o něm začal ještě v době, kdy byl svobodný a vůbec nepředpokládal, že se kdy ožení – a také o jeho manželském životě s Kateřinou roz. von Bora. Luther se ve svém učení musel vypořádávat s nízkým hod-

nocením manželství ze strany tehdejší církve. Toto nízké hodnocení nesdílel, a naopak povzbuzoval všechny, kdo nejsou k manželství nezpůsobilí nebo nemají charisma celibátu. Zajímavé je jeho ostré odsuzování cizoložství, kdy neváhal za přiměřený trest pro cizoložníka označit trest smrti; jestliže tento nebyl vykonán, pak podmiňoval nové manželství takovéhoho provinilce emigrací, aby nebudil v domácím prostředí pohoršení. Je dále pozoruhodné, že Lutherovi se dostalo v jeho ženě Kateřině osoby, která jej výborně doplňovala; díky svému smyslu pro hospodárnost dovedla vést velkou reformátorovu domácnost plnou hostů a studentů, aniž to přivodilo jejich bankrot. (ds)

Jób a vztahy

(Stanislav Kaczmarczyk, 22.11.2014)

V knize Jób je možné sledovat vztahy Jóba k různým skupinám lidí v jeho okolí. Jób vychovával své děti v bázni Boží, po každé hostině je posvěcoval a obětoval za ně oběti. Velmi mu záleželo na tom, aby jeho děti měly dobrý vztah s Bohem. Jób si uvědomoval, že k usmíření je nutné prolít krev. Ve své manželce neměl Jób příliš velkou oporu. Místo útechy a povzbuzení jej nabádala ke vzpouře proti Bohu a k sebevraždě. Na tomto příkladě vidíme, jak důležité je mít věřícího partnera, který by nám pomohl nést naše utrpení a vedl nás blíže Bohu, a ne opačným směrem. Také Jóbovi bratři a služebníci se od něj odvrátili. Skuteční přátelé se projeví právě v těžkých chvílích. Nejvíce prostoru je věnováno vztahu mezi Jóbem a jeho přáteli. Přišli jej navštívit a projevíli mu upřímný soucit, když s ním sedm dní mlčeli. Pak ale Jóba bezdůvodně osočovali, poučovali ho svými radami a tím ještě jítřili jeho rány. Místo odsuzování se měli radši

s Jóbem a za Jóba a jeho trápení modlit. Také my bychom měli svým trpícím přátelům projevovat soucit, modlit se za ně a přinášet jim úlevu a potěšení, nikoliv odsouzení. (mt)

Příspěvky zpracovali Martin Tomala, Zbyšek Kaleta, Daniel Spratek a Štěpán Rucki

Těšínské kantáty

Ve čtvrtek 9. října 2014 se v rámci festivalu Viva il canto uskutečnil v Ježíšově kostele nevšední koncert. Byl nazvaný „Těšínské kantáty“. V jeho programu zaznělo pět kantát a tři chorály ve vícehlasé úpravě. Všechny skladby byly nacvičeny podle rukopisných notových záznamů, které byly roku 2009 objeveny při pořádání archivu v Ježíšově kostele v Těšíně. Zatímco chorály nesou charakter hudby 17. století, německé a latinské kantáty pocházejí z první poloviny 18. století.

Dva z chorálů, které na koncertu zazněly, byly v češtině („Raduj se všechno stvoření“ a „Vstal jest Kristus“) a jeden byl latinský („Qui pasus“); všechny tři pocházejí z rukopisného kancionálu neznámé provenience.

Prezentované kantáty představují průřez rozmanitou hudební produkcí, která měla místo v Ježíšově kostele před bezmála třemi staletími. Kromě kantát „ryze duchovních“ zaznívaly v Ježíšově kostele často i kantáty k různým příležitostem církevního i politického života. K první skupině patří například pašijová kantáta na Palmovou neděli, která je prodchnuta eschatologickým očekáváním a pietisticky procitěnou touhou po

setkání s Pánem Ježíšem. K příležitostným kantátám patří například kantáta z roku 1713 ke cti dobrodinců a podporovatelů Ježíšovy školy, kantáta z neznámého roku, vzdávající díky za vojenské úspěchy Karla VI. ve válce o dědictví španělské, či kantáta z roku 1740, oplakávající smrt Karla VI. a vítající nástup jeho dcery Marie Terezie na panovnický trůn.

Dochované muzikálie jsou unikátní nejen v kontextu Těšínska, ale celého Slezska, uvážíme-li například, že v archivu evangelického „kostela míru“ ve Svídnici jsou nejstarší dochované hudebniny až z konce 18. století.

Některé kantáty byly prokazatelně napsány osobami spjatými s Ježíšovým kostelem či školou (varhaníky, kantory, učitelé), jiné jsou opisy děl jiných autorů. O vysoké kvalitě těšínské hudební produkce svědčí i to, že těšínská evangelická byla ve spojení s tehdejší vrcholnou hudební produkcí. Mezi rukopisy byla nalezena například kantáta Giovanni Battisty Bassaniho (†1716), ve své době vysoce ceněného italského kompozitora. Nese název „Mortalis, oh mortalis“ a i ona zazněla na nevšedním říjnovém koncertě v Ježíšově kostele.

Zatímco kantáty vyžadují náročnější hudební doprovod i zdatné sólisty, dochované vícehlasé chorály (které jsou navíc z velké části v češtině) by mohly bez větších problémů obohatit repertoár i našich pěveckých sborů.

Daniel Spratek

Co mi často přichází na mysl...

(Vzpomínka u příležitosti 90. výročí narození bratra Gustava Hlawiczky)

Je toho hodně. A protože jsem byl dítě, které bylo bráno rodiči na každou „akci“, kde šli ONI, možná že by někdo dnes řekl, že jsem byl všude s nimi tahán. Tak se toho přece jen nasbíralo dost, na co je vzpomínat.

Chci se vrátit do let padesátých, to jsem byl opravdu malé dítě.

Co jsme dělali každou neděli ráno? Šli na nedělní besídku do kostela Na nivách. Někdo si řekne, přece to není nic mimořádného. Pro mě to bylo však mimořádné v tom, že tam můj tatínek spolu se sestrami Gawlasovými vyučoval nedělní besídku.

Sestry Gawlasové měly lekce a tatínek vedl zpěv, občas si to vyměnili. Vždy na začátku byla „chvilka zpěvu“, kdy se zpívalo a učilo nové písničky. Co mi obzvláště zůstalo v paměti, byla skutečnost, že sestry Gawlasové nechaly plný prostor tatínkovi pro písničky a zpěv. Prostě to byla část programu, která patřila jemu a zpívání a zejména chválení Pána Ježíše zpěvem.

Je škoda, že si nepamatuji žádnou píseň z tohoto období. Pamatuji si jen to, že písně byly opravdu pro děti. Nebyly to sice tak živé písně, jak mají dnes v programu nedělní besídky a také jsme „neukazovali“ texty písní. Ale zpívali jsme je rádi.

Také to bylo před více než půl stoletím....

Gustav Hlawiczka jr.

Hrajte jeho Jménu!

O koncertu u příležitosti 90. výročí založení dechového orchestru v Oldřichovicích

V zaplněném sálu Kulturního domu Trisia v Třinci v neděli dne 16. listopadu v 16.00 se rozezněly tóny dechového orchestru, který *Korunovační intrádou* přivítal posluchače slavnostního koncertu u příležitosti 90. výročí svého vzniku. Následovala hodina hudebního programu, v níž orchestr představil různé žánry a skladby odrážející historický vývoj orchestru až do současnosti. Hned druhá skladba *Hrad přepevný* měla posluchačům připomenout, že první melodií, kterou mladí bratři zakladatelé v listopadových dnech roku 1924 začali nacvičovat, byla právě Lutherova píseň, dnes známá jako reformáční hymna.

H u d e b n í m programem posluchače prováděl Daniel Spratek. V úvodních slovech konstatoval, že za dobu existence orchestru se změnilo mnohé. „Jiné je složení orchestru, hudebníci mají nástroje jiné jakosti, zásadní proměnou prošel i repertoár. Co je neměnné, je étos a cíl orchestru“ – tedy služba Bohu a oslava jeho jména.

Mezi hudebními vystoupeními promluvil také pastor oldřichovického sboru a současně i člen hudebního sboru Jiří Chodura, který se zamýšlel nad

tím, co tvoří výjimečnost této chvíle. „Nejsou to ani zvláštní lidé, ani skvělé nástroje“, řekl pastor. Výjimečnost této chvíle spočívá v Bohu, který „udělal zážrak a udržel 90 let dechový orchestr při životě.“ Posluchačům popřál, aby nechali nástroj svého života rozeznít Místrem věčnosti, protože nástroj života člověka může hrát krásně na chválu Toho, který i dnes dává život.

Na koncert přišli i někteří významní hosté, mimo jiné starostka města Třince Věra Palkovská, která pozdravila shromážděné a dechovému orchestru popřála hodně úspěchů při reprezentaci města. Své blahopřání proslovil i bratr Milan Pecka, jako předseda Křesťanského společenství, z.s.

Předposledním vystoupením orchestru byla skladba *How firm thy friendship*, v níž opakovaně zaznívají motivy známe dětské křesťanské písně „Má Pán Ježíš, má mě rád, praví Písmo nastokrát“. Bratr Daniel Spratek připomněl, že je to ta nejhlubší podstata dobré

zprávy, evangelia. Píseň „Hrad pře-pevný“ na závěr tohoto koncertu za-zněla ještě jednou – a to v moderní úpravě Davida Shaffera.

Perfektní hudební výkon obecenstvo ocenilo náležitě dlouhým potleskem. Mimořádný umělecký zážitek, pocit vděčnosti ale i duchovně hodnotná slova budou ještě dlouho rezonovat v srdcích a myšlenkách účastníků koncertu. Hudebníkům pak přejeme Boží požehnání a vytrvalost do dalších mnoha let služby pro Pána.

*Za redakční radu Idey
Štěpán Ruckí*

Festiwal chórów

W niedzielę 9 listopada 2014 odbył się w Czeskim Cieszynie Na Niwach Festiwal chórów. Mottem festiwalu był Psalm 106,1 – Wystawiajcie Pana, albowiem jest dobry, albowiem łaska Jego trwa na wieki. Wierzę, że wielu z nas ma na co dzień dużo dowodów Bożej dobroci. Na chwałę Pana zabrzmiały pieśni w wykonaniu chóru mieszanego z Czeskiego Cieszyna, Ligotki Kameralnej, Bystrzycy, Trzanowic oraz męskiego chóru. Z biblijnym słowem zachęty zwrócił się do wszystkich zebra-

nych br. em. biskup Stanisław Piętak.

William Herschel, znany muzyk, który mieszkał w Anglii w 18. wieku, był jednocześnie sławnym astronomem. Król Grzegorz III zaprosił go do zamku w Windsorze, ponieważ chciał zobaczyć jego silny teleskop, przy pomocy którego odkrył planetę Uran. Na Wiliamie Herschelcu ciążyło jednak od wielu lat poważne przewinienie – przed trzydziestoma laty zbiegł z gwardii królewskiej, za co groziło mu rozstrzelanie. Sądził, że wszyscy o tym zapomnieli. Król przy powitaniu wręczył muzykowi, astronomowi i dezertrowi w jednej osobie list zalakowany pieczęcią królewską. W nim wyraził zgodę na

ułaskawienie winnego i sprawę uznał za definitywnie zakończoną. Tak samo Pan Bóg okazał nam swoją łaskę, kiedy z wielkiej miłości posłał na świat Pana Jezusa, by wziął na siebie karę za nasze grzechy. Na podstawie wersetu z Jana 3,16 zabrzmiała ostatnia pieśń w wykonaniu połączonych chórów.

Urszula Szymeczek

Aktuality ze světa

ČR. Protestantské církve si připomenuly 600. výročí počátku vysluhování podobojí v husitském hnutí. Jako první podal v Čechách kalich laikům Jakoubek ze Stříbra.

Polsko. Evangelicko-augsburská církev v Polsku prodloužila na léta 2014-2018 dohodu o přátelské spolupráci s Uppsalskou diecézí Švédské církve. Tato církev, hlásící se k luteránství, je extrémně liberální.

ČR. Eparchiální shromáždění zvolilo nového pražského pravoslavného biskupa, stal se jím Michal Dandár. Volba měla ukončit konflikty uvnitř československé pravoslavné církve, kvůli nimž dokonce hrozilo, že stát přestane pravoslavným vyplácet restituční náhrady. Nový biskup je ovšem kontroverzní osobou, neboť byl vědomým spolupracovníkem StB (krycí jméno „Míša“) a je v úzkých stycích s moskevským patriarchátem.

Ukrajina. Od vypuknutí politických nepokojů na Ukrajině se zvyšuje počet útoků zejména na evangelikální křesťany v oblastech ovládaných proruskými separatisty. Kupříkladu dne 12. 11. 2014 ozbrojení separatisté vnikli do modlitebny evangelikálního společenství v Doněcku, vyhnali účastníky shromáždění ven a zakázali jim pořádat jakékoli další bohoslužby. Pohrozili, že zabijí každého, kdo nařizení neuposlechne. Rada evangelikálních protestantských církví na Ukrajině v červnu vydala zprávu, ve které informuje o intenzivním pronásledování místních křesťanů, zejména evangelikálů. Zpráva zmiňuje „únosy, bití, fyzické týrání, výhrůžky zabitím, razié na

shromážděních“ a také obsazování křesťanských budov.

Svět. Světová luterská federace se angažovala v podpoře boje proti klimatickým změnám. Dokonce vyhlásila 1. prosinec dnem postu za boj proti klimatickým změnám.

Bulharsko. Za účasti nejvyšších představitelů státu se 16. 11. 2014 konala ekumenická bohoslužba k uctění památky všech křesťanů usmrčených během komunistické vlády nad Bulharskem. Bohoslužba se konala ve městě Belene, kde byl komunistický koncentrační tábor.

Vatikán. Již potřetí v tomto roce vytvořil papež František nové svaté katolické církve. Během pontifikální mše dne 23. 11. 2014 kanonizoval 4 Italy a 2 Indy.

Jordánsko. Král Abdalláh II. u příležitosti státní návštěvy arménského prezidenta zdůraznil přínos křesťanů pro arabskou kulturu a vyslovil politování nad tím, že mnozí křesťanští starousedlíci v současnosti z mnoha arabských zemí utíkají do exilu.

USA. Z výzkumů veřejného mínění vyplývá, že více než čtvrtina katolíků v USA odmítá evoluční teorii, navzdory tomu, že římskokatolická církev tuto teorii oficiálně akceptuje.

EU. – Vatikán. Papež František promluvil 25. 11. 2014 v Evropském parlamentu promluvu, v níž mj. řekl: „Jeden anonymní autor ze 2. století napsal: ‚Křesťané reprezentují ve světě to, čím je duše v těle‘. Úkolem duše je být oporou tělu, být jeho vědomím a dějinnou pamětí. A Evropu pojí s křesťanstvím dvoutisícileté dějiny... Nadešla hodina pro společnou stavbu Evropy obíhající nikoli kolem ekonomie, nýbrž kolem posvátnosti člověka a nezcizitelných hodnot; Evropy, která odvážně objímá svoji minulost a hledí s důvěrou ke své bu-

doucnosti, aby žila plně a s nadějí svoji přítomnost...“

Indonésie. Poprvé v historii přijal úřad guvernéra hlavního města Jakarty protestant. Stal se jím Basuki Tjahaja Purnama (*1966), zvaný „Ahok“. Je znám jako čestný nezkorumpovaný politik. Uvedení křesťana do jednoho z nejvyšších úřadů v zemi vedlo mnoho radikálních muslimů k masovému protestům. (V Indonésii tvoří muslimové téměř 90% obyvatel.)

Vatikán. – Svět. Prezident Papežské rady pro jednotu křesťanů Kurt Koch kritizoval protestantské církve, že v jejich pojetí je cílem ekumenického hnutí vzájemné uznání se jednotlivých denominací. Zdůraznil, že cílem ekumenického hnutí pro katolickou církev je „viditelná jednota“.

Daniel Spratek

Proba o poskytnutí dobových dokumentů

Slezská diakonie ve spolupráci s Křesťanským společenstvím a Slezskou církví evangelickou a. v. připravuje stálou expozici pro církevně-diaconické muzeum, které bude součástí Diaconického vzdělávacího centra v Českém Těšíně. Pracovní název expozice je „protestantismus na Těšínském Slezsku s důrazem na dobu komunistické totality“. V rámci muzea se budeme snažit shromáždit dokumenty týkající se historie evangelické církve na Těšínsku, obzvlášť ty, které jsou svědectvím dopadu období totality na sborovou a diaconickou práci. V této souvislosti se obracíme na veřejnost s prosbou o za-

půjčení, případně darování dokumentů z rodinných alb, archivů či pozůstalostí, tematicky odpovídajících náplni výstavy. Jedná se například o fotografie, pohlednice nebo jiné obrazové doklady, listiny, korespondenci i trojrozměrné předměty. Uvítáme i filmy a videa, které byly vytvořeny během období totality buď ve farních sborech, nebo na setkáních mládeže, zkouškách pěveckých souborů či sborových zájezdech, dále dobové plakáty, letáky, sborové časopisy a další autentické dokumenty a předměty.

Celkovou koncepci muzea společně připravuje tým složený ze zástupců Slezské diakonie, Křesťanského společenství a Slezské církve evangelické a. v. Členy týmu a zároveň kontaktními osobami pro shromažďování dokumentů a poskytování bližších informací jsou Ilona Bužková, Adam Ciešlar, Jan Kaleta, Česlav Santarius, Daniel Spratek a Anna Macurová. Materiály můžete rovněž ponechat v ústředí Slezské diakonie (Ilona Bužková, e-mail: i.buzkova@slezskadiakonie.cz) nebo v ústředí Slezské církve evangelické a. v. (Anna Macurová e-mail: amacurova@sceav.cz, tel. +420 734 391 479). V případě, že si budete chtít své archivní materiály ponechat, rádi si je naskenujeme či okopírujeme. Darované dokumenty budou uloženy v archivu Diaconického vzdělávacího centra, kde budou následně odborně zpracovány a zpřístupněny badatelské veřejnosti.

Předpokládaným termínem otevření muzea v objektu Diaconického vzdělávacího centra je říjen 2015.

Za přípravný tým Anna Macurová

Adventní setkání pracovníků

Adventní doba našťěstí není pouze časem horečnatých nákupů. Má hlavně svůj duchovní obsah, a tím je nejen příprava na vánoce. Vyzývá nás k setkávání se s Kristem v našem každodenním životě a připravuje nás na jeho slavný druhý příchod.

Prožít plodně adventní dobu znamená setkávat se s Bohem, který nabízí naplněný život a cestu dál. A takovou možnost nám dal Pán právě první adventní pondělí, dne 1. prosince 2014. Stalo se už to tradicí, že v tento den se každoročně koná adventní setkání pracovníků ve středisku Karmel.

I když satan si nepřál, aby toto setkání se uskutečnilo, a v důsledku náledí mnoho bratří nedorazilo na místo setkání, shromáždění přeče jen s mírným zpožděním začalo. Úvodní slovo nás vedlo k zamyšlení, že právě zvěst evangelia začíná od každého z nás.

Hlavní slovo měl náš host bratr Theo Schneider ze SRN. Jeho přednáška měla spíše charakter biblického studia než přednášky na téma: „Skutky apoštolské jako impuls pro živé společenství.“ Ústřední myšlenkou byl text ze Skutků apoštolských 1,8 „Přijmete ale moc Ducha svatého přicházejícího na vás a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, v Samaří a až na konec světa.“ Šíření evangelia bylo mottem apoštolů a má být i naším úkolem. Mohli jsme vyslechnout povzbudivá slova i pro naše dílo šíření evangelia.

Po přestávce jsme se vzájemně sdíleli s problémy, ale i radostmi které prožíváme v jednotlivých místních společenstvích. Mluvili jsme o tom, co se

nám podařilo a v čem máme problémy zejména v oblasti šíření evangelia.

V průběhu večera jsme mohli pověřit některé bratry ke službě vysluhování Večere Páně. Závěrečným slovem nás povzbudil bratr emeritní biskup Stanislav Piętak.

Rok má hodně krásných, duchovně obohacujících a radostných svátků a tato chvíle byla jedna z nich.

Jiří Rusz

Aktuality z KS

Návštěva v Polsku. Delegace KS se dne 4. 10. 2014 zúčastnila setkání bratří evangelistů ve Skočově.

Setkání se zástupci vedení církve. Z iniciativy kurátora církve Jana Kocyana se 22. 10. 2014 uskutečnilo setkání zástupců vedení KS a SCEAV, jehož předmětem byly další osudy partnerství SCEAV a Zemské církve v Braunschweigu. Zástupci KS poprosili zástupce SCEAV o zrušení tohoto partnerství a zástupci SCEAV přislíbili, že tuto žádost přednesou na zasedání Církevní rady. Zástupci KS dále sdělili, že nepotřebují vést diskusi se zástupci Zemské církve v Braunschweigu, ale pokud by tuto potřebu mělo vedení SCEAV, zástupci KS jsou připraveni se této diskuse zúčastnit a vyslechnout prezentaci postojů a legislativy církve v Braunschweigu. Konečně zúčastněné strany konstatovaly, že budou dbát na to, aby se věcná témata nepřenášela do osobních útoků.

Štěpánská slavnost se v roce 2014 uskuteční 26. 12. 2014 od 16.00 hod. v kostele Na Nivách v Českém Těšíně

a bude věnována tématu perzekuce křesťanů. Hlavní přednášku bude mít pastor Martin Piętak. Slavnost připravuje místní společenství z Komorní Lhotky.

Biblické hodiny. V první polovině roku jsou na programu evangelizačně a misijně zaměřená témata. Celý cyklus nese název „Face to face“; opírá se o biblické příběhy popisující setkání různých lidí s Ježíšem. Programy připravila E.C. M.I.S.E. pod vedením Zbyška Kalety.

Ústřední konference delegátů je naplánována na 18. dubna 2015. Místem konání konference bude výjimečně Třinec. Konference není volební.

XcamP 2015. Tématem XcamPu bude pilátovská otázka: „Co je pravda?“ Organizátoři chtějí při tvorbě témat také volně navázat na odkaz Mistra Jana Husa, od jehož smrti uplyne krátce před započítím XcamPu 600 let. Evangelistou bude pastor Jan Fojcik z Návsí.

Kalendář akcí 2015

- 17. 1. 2015 Modlitební konference (Třinec)
- 7. 2. 2015 Konference mužů (Třinec)
- 27. 2. – 1. 3. Impuls festival
- 28. 3. 2015 Konference „Vladislav Santarius – svobodný v nesvobodě“ (Smilovice)
- 12. 4. 2015 Pěvecké odpoledne dětí
- 18. 4. 2015 Ústřední konference delegátů KS (Třinec)
- 25. 4. 2015 Celocírkevní konference žen (Třinec)
- 4. – 6. 6. 2015 Pobyt seniorů (Smilovice)
- 27. 6. – 4. 7. Misijní týden
- 17. 7. 2015 Setkání pro všechny generace (Smilovice)
- 18. – 25. 7. 2015 XcamP (Smilovice)
- 30. 8. – 4. 9. 2015 Pobyt seniorů na chatě Pod Lípou (Oldřichovice)
- 10. – 11. 10. 2015 Otevření Diakonického vzdělávacího centra a oslavy 100. výročí narození V. Santariuse
- 17. 10. 2015 Den seniorů (Smilovice)
- 7. 11. 2015 Shromáždění E.C. M.I.S.E.
- 8. 11. 2015 Festival pěveckých sborů
- 7. 12. 2015 Adventní setkání pracovníků (Smilovice)
- 26. 12. 2015 Štěpánské setkání

KONCERT K 90. VÝROČÍ DECHOVÉHO ORCHESTRU Z OLDŘICHOVIC, KD TRISIA 16.11.2014

FESTIVAL PĚVECKÝCH SBORŮ ČESKÝ TĚŠÍN, 9.11.2014

Časopis „Idea“ je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství–Společnosti Chrzešcijańskiej při SCEAV.
Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí.
Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski, Martin Tomala.
Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí,CSc.,
Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,
email: stepan.rucki@seznam.cz.
viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>